

Nefrilda en de drakenhoeder

Colofon

ISBN: 978 90 8954 906 8

1e druk 2016

© 2016 Douglas Bennis

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Nefrilda en de drakenhoeder

Douglas Bennis

Hoofdstuk 1

Een beetje knorrig lag ze voor zich uit te morren. Het weer was vandaag grauw en druilerig. Daar kwam nog bij dat haar rechterachterpoot prikkelde omdat de bloedcirculatie langzaam weer op gang kwam. Maar of ze daar nu zo knorrig om was?

Nefrilda voelde zich ronduit chagrijnig en kon dat op helemaal niets of niemand afreageren en daar werd ze eigenlijk nog veel chagrijniger van. Ze lag moederziel alleen op een bed van paarse heide tegen een achtergrond van de uitgestrekte Schotse Hooglanden, ver weg van de drukke steden. Ze voelde zich oud en nutteloos en verveelde zich. Nu ze er zo over nadacht, verveelde ze zich al de laatste zeventienvijftig jaar nadat ze zich in deze hooglanden had teruggetrokken. Ze moest nu minstens de vijftiendertighonderd jaar wel gepasseerd zijn en zelfs voor een draak was dat toch een heel respectabele leeftijd. Dat ze zo oud was geworden, had ze voornamelijk te danken aan haar voorzichtigheid. De laatste van haar soortgenoten waren al verdwenen in de vroege middeleeuwen. De mens was daar de voornaamste reden voor geweest. Doordat deze fanatiek op hen had gejaagd, waren de draken langzaam aan verdwenen en uiteindelijk verworden tot een legende. In het jaar 1366 had Nefrilda zelf maar net op tijd weten te ontsnappen aan een klopjacht van een groep ridders. Nadien had ze zich teruggetrokken in de uitgestrektheid van de Schotse Hooglanden. Dit bleek een goede keuze te zijn geweest. Door het onherbergzame landschap kwam de mens hier maar zelden en kabbelde de tijd voor Nefrilda langzaam voorbij, terwijl de wereld daar buiten in een razend tempo voortsnelde.

Over het algemeen was Nefrilda best tevreden met haar afgezonderde bestaan. Draken zijn sowieso altijd erg op zichzelf en hebben een hekel aan drukte. In de winter trekken ze zich terug in een grot of een zelf gegraven hol en slapen zij door tot het eerste lentezonnetje begint te schijnen. Als het dan lente geworden is, trekken zij eropuit om te jagen op zoek naar voedsel. Draken kunnen moeiteloos grote afstanden vliegen, wat erg handig is, want zij hebben een uitgebreid jachtterrein. Nefrilda zorgt er altijd heel zorgvuldig voor dat zij in een seizoen niet twee keer in dezelfde weide een prooi verschalkt. Zo worden de boeren uit die streek niet direct achterdochtig wanneer er een keer een van hun koeien is verdwenen die de vlaktes afgrazen.

Draken zijn in meerdere opzichten bijzondere wezens. Zo kunnen draken net als een kameleon de kleur van hun omgeving aannemen. Eigenlijk gebeurt dit min of meer als vanzelf; wanneer ze bijvoorbeeld in het zand liggen, krijgen ze een geelbruine schutkleur en wanneer ze door de lucht vliegen, verdwijnen ze tegen de blauwe achtergrond van de hemel. Dit is ook de reden dat draken op afbeeldingen en in de verschillende legenden die er over hen verteld worden nooit allemaal dezelfde kleur hebben. Zo had Nefrilda op dit moment, terwijl ze wat lag te dutten in een weide van in bloei staande heide, de paars-groen gemêleerde kleur van haar omgeving aangenomen. Voor een argeloze voorbijganger vormde het grote lichaam van Nefrilda niet meer dan de aanblik van een heuvel midden in het landschap.

Verstoord keek Nefrilda op. Met haar scherpe gehoor nam ze geluiden waar die niet in het natuurlijke landschap thuishoren. In de verte klonk namelijk een nerveus gekef dat langzaam maar zeker haar kant op bewoog. Daarbij rook Nefrilda met haar gevoelige neus de onmiskenbare geur van mensen. Ook dat nog, dacht Nefrilda. Weer die wandelaars! Net nu

ik hier in deze wei lig en niet ongezien kan wegvliegen. Wat moeten die mensen toch hier? Dit is toch helemaal geen plek om even gezellig te gaan wandelen of picknicken?

Bij de gedachte aan picknicken knorde haar maag vervaarlijk en brommend ging ze platter op de grond liggen om zo met behulp van haar schutkleur te versmelten in haar omgeving. Recht voor zich uit zag Nefrilda over het heideveld een wat ouder echtpaar aan komen lopen met in beide handen stokken, waarbij ze bij iedere stap in de grond prikten. De man en de vrouw liepen achter elkaar aan over een van die smalle paadjes die door het heuvellandschap kringelden. Voorop marcheerde de man met een bijna militaire discipline door het landschap, bijna deftig gekleed in een overhemd met geruit vest en een donkerbruin ribcordcolbert. Ruim twintig meter achter de man hobbelde zijn iets te mollige echtgenote met blozende appelwangen en met een van de inspanning half geopende mond achter hem aan. 'George? George?' riep ze luid ademend.

De man snoof verstoord door zijn neus en bewoog zijn besnorde bovenlip van ingehouden ergernis heen en weer. Nadat hij zich met een zucht had omgedraaid, keek hij van onder de klep van zijn pet naar zijn vrouw met een blik die leek te zeggen: wat heb ik nou toch meegenomen.

'George,' slaakte de vrouw kortademig. 'We moeten even wachten op Puckie.'

'Op Puckie? Hoezo?' bromde de man nors.

'Nou, omdat ik Puckie niet meer kan zien. Puuuuuckie, Puuuuuckie,' riep de vrouw uit volle borst over de heide heen. De man rolde met zijn ogen en maakte aanstalten om verder te gaan. Luid keffend kwam daar Puckie, een kortharige jack russel, met zijn vlugge korte pootjes aangerend.

'Ha, daar ben je, mijn kleine ukke-Puckie. Niet te ver weg lopen, hoor, anders wordt het vrouwtje ongerust.'

Kwispelend ging het hondje voor zijn vrouwtje zitten en

kefte bij wijze van antwoord een paar keer. Toen sprong hij weer op en rende in grote cirkels luid keffend om zijn baasjes heen. Plotseling dook het hondje in de struiken links van het pad, waar verschrikt twee fazanten uit wegvlogen die zich daar schuil hadden gehouden. Het hondje rende er nog een stukje achteraan totdat de vogels buiten zijn bereik waren. Hij blafte nog wat na en richtte zijn neus weer op de grond op zoek naar nieuwe geuren en sporen.

De man keek misprijzend naar zijn hond en over zijn schouder heen kijkend bromde hij tegen zijn vrouw: 'Nou, met die hond erbij hoeven we er in ieder geval niet op te rekenen dat we nog bijzondere dieren zullen aantreffen.'

'Hè, George, zeur toch niet altijd zo. Kijk eens hoe leuk Puckie aan het rennen is.'

'Kom, we gaan,' bromde de man ten antwoord en hij hervatte zijn stevige wandelpas zonder zich er verder om te bekommeren of zijn vrouw hem kon bijhouden.

Terwijl zijn baasjes in hun strakke tempo doorliepen, werd de aandacht van het hondje getrokken door een geur die hij niet kende. Het hondje rende naar een heuvel toe en bleef daar stokstijf staan. Hij begon als een razende te blaffen tegen de heuvel, waarop zijn vrouwtje wederom bleef staan en omkeek.

'George? Geooooorge?' riep ze naar haar man.

De man draaide zich nu met zichtbare ergernis om en riep:

'Ja, wat nu weer?'

'Puckie heeft iets gevonden.'

'Nou en? Het zal wel een konijnenhol zijn of zo.'

'Moeten we niet even gaan kijken?' vroeg de vrouw.

'Ga jij maar kijken, ik loop verder.'

Vertwijfeld liep de vrouw achter haar man aan en riep over haar schouder: 'Puckie, Puckie, kom.'

Maar Puckie kwam niet en bleef fanatiek door blaffen tegen

een heuvel recht voor hem. Juist toen het echtpaar uit het zicht verdwenen was, slaakte Puckie plotseling een luide gil en hield het blaffen pardoes op.

De man en de vrouw stonden nu allebei als aan de grond genageld. Met een fronsende blik draaide de man zich om en keek zijn vrouw aan. Deze keek, alsof ze was bevroren, met grote ogen naar haar man terug, waarbij haar mond was gevormd in een geluidloze o. 'Puckie,' fluisterde ze uiteindelijk en ze rende terug naar het heideveld met haar man dicht achter zich aan.

Terug aangekomen op de plek bij de heuvel zagen ze niets anders dan paarsbloeiende heide in een bijna vredige stilte. 'Ik zie Puckie niet meer!' bracht de vrouw met een trilling in haar stem uit. 'PUUUUCKIE? PUUUUCKIE? We moeten Puckie zoeken,' riep ze. 'PUUUUCKIE? PUUUUCKIE?' Als een bezetene begon de vrouw in het rond te rennen en naar haar hondje te roepen. Met enige tegenzin begon ook de man systematisch in grote cirkels de weide af te speuren naar die kleine herrieschopper die nu plotseling was verdwenen. Het duurde nog uren voordat de twee het zoeken opgaven.

'Misschien is hij teruggerend naar de camping,' zei de man ten slotte tegen zijn vrouw.

Met een bezorgd gezicht keek ze haar man aan. 'Denk je?' 'Ja, waarschijnlijk is hij van iets geschrokken en hem daarna gesmeerd. Het zou me niet verbazen wanneer dat beest al lang en breed op de camping is terwijl wij hier naar hem lopen te zoeken.'

Zijn vrouw keek hem nog steeds ongelovig aan.

'Ja, wat zou het anders moeten wezen,' zei de man terwijl hij zijn schouders ophaalde als om zijn stelling te benadrukken. De vrouw spreidde haar armen in een radeloos gebaar en liet ze vervolgens weer slap langs haar lichaam vallen.

‘Ik weet het niet,’ zei ze.

‘Kom, we gaan wel terug naar de camping om te kijken of dat snertbeest daar is,’ bromde de man van onder zijn snor.

De vrouw knikte wat onzeker en volgde haar man weer op de weg terug van waar ze gekomen waren.

Daarna was het een tijdje stil op het heideveld. Een klein briesje waaide over het veld dat de plantjes zachtjes heen en weer liet wiegen.

Toen klonk er ergens een kort blazend geluid, net alsof iemand iets uitspuugde. Wie toevallig net de goede kant op had gekeken, zou hebben kunnen zien hoe een klein hondensriempje plotseling met een achteloos boogje uit het heideveld omhoogkwam, om een stukje verderop weer te verdwijnen tussen de struiken.

Hoofdstuk 2

Door het ruime landschap van met groen bedekte bergen, afgewisseld door hoogvlaktes met hier en daar een meer, slingerde zich een weg. Op die weg bewoog een volgepakte grijze stationcar met een aanhanger erachter zich langzaam voort. In de volgestouwde auto zat Elise met haar broertje Michael op de achterbank, hoewel van zitten met haar broertje erbij niet echt sprake kon zijn. Verveeld hing Michael overdwars op de achterbank, bezig met een spelletje op zijn iPhone. Elise zat hierdoor min of meer tegen het raam aan geplakt en bladerde wat door een tijdschrift dat ze op de veerboot had gekocht, zonder het echt te lezen. Michael en Elise hadden nu zomervakantie en waren met hun ouders op weg naar een camping ergens in the middle of nowhere in de Schotse Hooglanden. Achter het stuur zat hun vader, een lange, magere man met zwart krullend haar. Op zijn neus droeg hij een bril met een zwaar aangezet zwart montuur. Hierdoor werd zijn toch al strenge en zuinige blik nog eens extra benadrukt. Pa was accountant bij een grote firma en Elise vroeg zich weleens af of al die mensen nu nors en zuinig leerden kijken wanneer ze accountant werden of dat ze juist als accountant werden aangenomen wanneer ze al van zichzelf nors en zuinig konden kijken. Over het algemeen had Elise er niet zo'n last van omdat haar pa toch altijd weg was voor zijn werk en wanneer hij wel thuis was, dan sloot hij zich meestal op in zijn werkkamer boven. Op vakantie was dat anders. Dan zagen ze hun vader ineens iedere dag en dat was dan wel even wennen. Vooral omdat hij dan ook verwachtte dat ze dan

naar hem gingen luisteren, terwijl hij zich de rest van het jaar juist nergens mee bemoeide.

Elise verdacht haar vader er ernstig van dat hij er alleen maar van baalde om drie hele weken met zijn gezin op te moeten trekken. Het liefst zou hij gewoon op kantoor doorwerken en hij zag zo'n vakantie alleen maar als een hinderlijke onderbreking van zijn werkritme. Ook dit keer was de vakantie bijna niet doorgestaan omdat hij op dit moment bezig was met een of andere belangrijke opdracht voor een grote cliënt.

Elises moeder was deze keer onverbiddelijk geweest en had erop gestaan dat ze met het hele gezin op vakantie zouden gaan. Uiteindelijk had haar vader ermee ingestemd onder voorwaarde dat hij wel bereikbaar kon blijven voor zijn werk. En zo zat hij iedere keer wanneer ze even pauze hadden en ergens onderweg stopten druk te bellen en belangrijk te doen. Op de boot waarmee ze van Hoek van Holland naar Aberdeen waren gevaren, was hij zijn kajuit ook niet uit geweest en had hij bijna de hele reis achter zijn laptop gezeten. Haar moeder was een kleine, mollige, blonde vrouw die er altijd uit leek te zien alsof ze naar een feestje ging. Ze leek zich niets aan te trekken van de norske houding van haar man. Of van het feit dat haar kinderen liever ergens op een strand hadden gelegen in plaats van het zitten op de achterbank tijdens een eindeloos durende autorit. Nee, haar moeder had juist het idee opgevat om met z'n allen een keer naar Schotland op vakantie te gaan. Zoals zo vaak gebeurde, was ze na het lezen van een boek dat zich toevallig in Schotland afspeelde helemaal verslingerd geraakt aan alles wat met dat land te maken had. Ze moest en zou daar deze zomer de vakantie doorbrengen. Van tevoren had ze ook nog eens een extra lange route uitgestippeld, die van de havenplaats Aberdeen, waar ze vanuit Engeland met de veerboot waren aangekomen, doorliep tot aan het plaatsje Glen Shiel, van-

waar ze dan weer verdergingen de bergen in op weg naar de camping. Talloze keren waren ze al onderweg gestopt om dan te moeten kijken naar een hoop stenen die vroeger een kerk of soms zelfs een Romeins bouwwerk geweest moest zijn. Met de reisgids in haar ene hand en een flesje water in de andere dirigeerde haar moeder het gezin genadeloos van de ene saaie plek naar de andere. Hoewel niemand in de auto er behoefte aan had, zat ze toch aan één stuk door voor te lezen uit de reisgids die ze speciaal voor deze vakantie had aangeschaft. Pa zette zijn muziek nog maar eens wat harder, terwijl Michael was verdiept in zijn spelletje. Elise probeerde zich af te sluiten door zich te concentreren op haar tijdschrift, wat natuurlijk niet lukte en haar alleen maar hoofdpijn bezorgde. ‘O, kijk toch eens, kinderen, wat een prachtige omgeving,’ kirde haar moeder er lustig op los. Elise, die met haar kin op haar hand zat geleund, trok een wenkbrauw op en keek door het raam van de auto naar buiten.

Ach ja, het is best mooi, dacht ze bij zichzelf. Ze reden nu door een ruime groene vallei maar dat deden ze eigenlijk bijna heel de dag al. Elise leunde naar voren en vroeg nog maar eens: ‘Pa, hoe ver is het nog?’

‘Volgens Karin,’ want zo noemde hij zijn TomTomnavigatiesysteem wanneer hij grappig wilde doen, ‘is het nog vijftientwintig kilometer totdat we op de camping zijn.’

‘Kunnen we niet even stoppen om een stukje te lopen of zo, ik ben helemaal stijf. En Michael, ga jij eens gewoon zitten in plaats van steeds met je voeten tegen mij aan te duwen.’

‘Ja, Michael,’ viel Elises moeder haar dochter bij, ‘ga eens recht zitten zodat je zus ook wat ruimte heeft op de bank en kijk eens om je heen naar buiten.’

‘Elise, schei uit, niet zo duwen, joh. Ik heb bijna mijn topscore van 15.740 punten verbroken,’ zeurde Michael tegen zijn zus.

‘Dan zet je dat spel maar even op pauze en ga je eerst eens recht zitten,’ zei z’n moeder op besliste toon.

‘Kom, kom, kinderen, nog even geduld,’ zei pa van achter zijn bril terwijl hij zich half omdraaide, ‘het is nog maar een half uurtje tot de camping.’

‘Henk, kijk uit,’ krijste zijn vrouw plotseling terwijl ze zich op het stuur stortte.

Verschrikt trapte Henk vol op de rem, waardoor de grote Volvostationcar, met al zijn inzittenden, diep voorover dook. Ze konden nog net zien hoe een groot everzwijn in blinde paniek aan de andere kant van de weg in de bosjes wegschoot. ‘Jeetje, Jolanda, je liet me schrikken,’ zei Henk beduusd. ‘Was dat niet wat overdreven?’

‘Hè, wat is dat nou,’ zei Elise terwijl ze over de stoel van haar moeder heen leunde en naar buiten wees. Het was net of er een grote schaduw over de auto heen trok, maar toen ze opkeken zagen ze niets bijzonders en ook om hen heen was er niets anders te zien dan de eindeloze uitgestrektheid van het ruige Schotse landschap.

‘Ja, kijk nou eens,’ zei Michael met een pruilgezicht, ‘nu ben ik mijn score kwijt.’ Zijn iPhone was bij de noodstop uit zijn handen gevallen en lag nu ergens onder de stoel van zijn vader, terwijl hijzelf op de grond was gerold tussen de rugleuning en de achterbank in.

‘Ja, dat krijg je er nou van,’ zei Elise met een belerend toontje, ‘dan had je maar gewoon normaal op de bank moeten zitten. Dan was dat niet gebeurd.’

Dit werd Michael duidelijk te veel en hij begon vanuit zijn liggende positie naar zijn zus te trappen. Daarop probeerde Elise hem weer te slaan met het tijdschrift dat ze nog in haar handen had.

‘Hou daar eens mee op,’ brulde hun pa, terwijl hij met een verwilderde blik en rollende ogen achter zijn strenge zwarte

bril tussen de twee voorstoelen naar achteren boog. De rest van de rit naar de camping verliep rustig en was zonder verdere incidenten. Zelfs Elises moeder was gestopt met het voorlezen uit de reisgids en zat nog half in shock aan haar blouse te frummelen terwijl ze met een niets ziende blik naar buiten zat te kijken. Na ongeveer een half uur rijden parkeerde de volgeladen Volvo voor de receptie van camping The Misty Moors. Dat was een kleine camping voor natuurliefhebbers, gelegen bij een boerderij waar een aantal ruigharige pony's in de wei stonden te grazen.

Hoofdstuk 3

De volgende ochtend zat het hele gezin aan het ontbijt voor hun grote bungalowtent, die ze de dag daarvoor met veel moeite hadden opgezet. Elise had haar eigen koepeltentje ernaast opgezet, zodat ze niet samen met haar broertje in een deel van de achtertent hoefde te slapen. Zo had ze wat meer ruimte en privacy. De camping lag mooi gelegen midden in de Schotse Hooglanden met z'n heuvels, afgewisseld door uitgestrekte vlaktes van groene weide. Je zag daar soms de typisch langharige runderen grazen die, hoe kon het ook anders, Schotse Hooglanders genoemd werden.

Terwijl iedereen aan tafel nog een beetje aan het wakker worden was, zat hun moeder er al helemaal opgedoft bij en keek opgetogen in het rond. 'Nou,' zei ze, terwijl ze in haar handen klapte en verwachtingsvol de anderen aankeek. 'Zullen we vandaag de boel eens gaan verkennen? Gezellig met z'n allen?'

Jolanda wachtte even, maar het bleef verder oorverdovend stil aan tafel. Pa bleef heel geconcentreerd zijn krant lezen, Michael zat nog steeds met zijn ogen dicht en Elise bestuurde haar boterham.

'Kom, kom, het is toch een prachtige dag voor een mooie wandeling.' Jolanda gaf niet snel op. 'Henk?'

'Eh, wat? O, misschien vanmiddag, schat,' zei Henk voorzichtig, 'ik ga straks eerst nog even mijn e-mail checken en ik moet ook nog wat doen aan die bedrijfsovername waar we op de zaak mee bezig zijn.'

'Maar pa, je hebt hier toch helemaal geen wifi of een netwerk,' vroeg Elise.

‘Papa gebruikt een dongel, dombo,’ reageerde Michael, nog steeds met zijn ogen dicht, waarop Elise haar broertje een vernietigende blik toewierp.

‘Nou, kom op jongens, het is hier een geweldige omgeving en bij de receptie heb ik al een kaart gehaald, zodat we een mooie wandeling kunnen uitstippelen,’ liet hun moeder zich niet uit het veld slaan.

Michael deed voor het eerst zijn ogen open en trok een vies gezicht. ‘Ik blijf wel bij papa, om nog wat te gamen of zo.’

‘Hè, ja, gezellig hoor! Kunnen jullie mannen die computers niet eens een paar weken vergeten en wat van de natuur gaan genieten?’

‘Ja, schat, dat gaan we ook doen, hè Mikey? Maar dit is echt even belangrijk,’ zei Henk. ‘Je weet dat men bij de firma overweegt mij tot vennoot te benoemen maar dat betekent wel dat er met deze grote overname niets mag misgaan. Anders kan ik het wel schudden en duurt het nog jaren voordat ze ook maar overwegen mij te benoemen tot vennoot.’

‘Oké schat, je bent toch meer getrouwd met de zaak dan met mij,’ zei Jolanda met een zucht terwijl ze in haar klapstoeltje achteroverleunde en een wegwijsgebod maakte. ‘Wat jij, Elise?’ vroeg ze terwijl ze naar haar dochter keek.

Elise, die eigenlijk de boel in haar eentje wilde gaan verkennen, zei: ‘Oké mam, ik ga wel met je mee. Ik ben wel benieuwd naar de verschillende vogelsoorten die hier leven. Ik pak eerst even mijn verrekijker uit de tent en kom er dan zo aan.’

‘Goed schatje, dan kleeft ik mij even om, want zo kan ik er natuurlijk niet vandoor.’ Terwijl Elise zich afvroeg waarom dan niet, schoot haar moeder weer terug de tent in.

Twee uur later waren Elise en haar moeder goed en wel onderweg en werkten zich op tegen een flinke heuvel, die, boven aangekomen, een prachtig uitzicht bood op het land-

schap daaromheen. Daar verzuchtte haar moeder: ‘Wat een uitzicht.’ Ze knoopte haar sweater om haar schouders heen. Ze had zich gestoken in een volledig bij elkaar passende outdoorset en trok een pijnlijk gezicht bij het voelen van de opkomende blaren die haar nieuwe bergschoenen aan het veroorzaken waren. In tegenstelling tot en tot grote spijt van haar moeder liep Elise bij voorkeur altijd in gemakkelijke kleding. Dit keer waren dat een korte trackingbroek en T-shirt van de Foo Fighters met daaronder goed ingelopen bergschoenen.

Elises moeder wees naar een paar grote keien verderop. ‘Ik denk dat ik daar even ga zitten om van het uitzicht te genieten.’

‘Dat is goed,’ zei Elise. ‘Ik ga daar beneden eens kijken, waar al die vogels rondcirkelen. Volgens mij zitten daar allemaal broedplaatsen, die wil ik weleens van dichtbij bekijken.’

‘Oké schat, dan zien we elkaar straks wel. Doe je voorzichtig?’

‘Ja, mam.’

Behendig klauterde Elise op haar bergschoenen achterlangs de heuvel richting de rotswand die ze had aangewezen. Ze vond het altijd heerlijk om op ontdekking te gaan en dan bij voorkeur in haar eentje. Thuis in Nederland woonde ze in Meersel, een piepklein Brabants dorpje gelegen in het natuurgebied van de Drunense Duinen. Wanneer ze niet naar school hoefde, kon ze daar urenlang dwalen door de bossen en de zandverstuivingen. Tijdens die tochten ontdekte ze altijd wel iets nieuws: bijzondere paddenstoelen, vogels, een nest met eekhoorns of wanneer ze geluk had een uil of een ree. Ze was graag alleen en hoopte dan ook dat ze geen andere wandelaars tegen het lijf liep. Want alleen wanneer ze in haar eentje was, gaf het bos pas zijn geheimen prijs. Soms kon ze urenlang stilzitten met haar rug tegen een gro-

te beuk, die beschermend zijn takken over haar uitstrekte. Wanneer ze dan haar ogen dichtdeed, kon ze de aanwezigheid van de bomen en de dieren om haar heen voelen. Op dat soort momenten kwamen er weleens dieren naar haar toe. Egels, een eekhoorn, allerlei vogels en soms een enkele ree. Elise maakte dan contact met de dieren en praatte tegen ze. Niet op de manier zoals mensen dat doen, met woorden, maar in gedachten en in de vorm van plaatjes of beelden. Zo kreeg Elise vaak gedachten en emoties door van de dieren die bij haar thuis in het bos leven. Elise had wel afgeleerd om daar met anderen over te praten. Toen ze het er een keer met haar vriendinnen over had, hadden die haar aangekeken of ze niet helemaal goed snik was. Haar moeder zei altijd dat Elise te veel in een fantasiewereld leefde en dat het eens tijd werd dat ze zich normaal ging gedragen. Ze kon zich immers niet altijd als een klein kind blijven gedragen. Wanneer haar moeder zulke dingen zei, voelde Elise zich altijd boos en verdrietig tegelijkertijd. Ze was nu twaalf jaar en op school een van de besten van haar klas. Met gym kon ze met gemak de jongens bijhouden en deed ze het liefst mee met voetballen. Doordat ze snel en behendig met de bal was, hadden die haar er altijd graag bij. Dit tot grote spijt van haar moeder, die veel liever een modepoppetje als dochter had gehad. Nou ja, dan had ze dus mooi pech. Elise gaf niets om make-up, mooie kleren en snuisterijen. Elise leek wat uiterlijk betreft met haar halflange blonde haar en blauwe ogen wel het meeste op haar moeder, alleen was Elise door het vele sporten niet zo mollig als haar moeder maar juist een slank en pezig gebouwd meisje.

Op school had Elise altijd ruzie met haar leraar, meneer Peeters, die vond haar maar eigenwijs en brutaal. Op ouderavonden sprak hij daarover met haar ouders. Maar Elise haalde goede cijfers dus haar ouders maakten er verder

niet echt een probleem van. Meneer Peeters moest maar niet zeuren. Hij had er, volgens Elise, gewoon de pest over in dat ze te slim was en niet alles zonder meer voor waar aannam. Elise wist gewoon altijd wanneer iets wel of niet klopte. Wanneer ze van mening verschilde met de leraar en niet toegaf, eindigde dit meestal voor haar in het maken van strafwerk. Haar klasgenootjes vonden haar maar raar en zaten dan vaak te gniffelen. Een paar jongens op school hadden weleens geprobeerd om haar te pesten maar nadat ze Tsjeu op het schoolplein met een feilloze heupworp had gevloerd, hield dat al snel op. Elise zat namelijk al een aantal jaren op judo bij sensei Staal en had inmiddels de bruine band. Sensei is de Japanse aanspreektitel voor leraar, die de kinderen gebruikten tijdens de judolessen.

Sensei Staal was een kranige vrijgezel. Hij was vroeger marinier geweest, die na zijn groot verlof was neergestreden in het dorpje Meersel en hij gaf daar een paar keer per week in de gymzaal van de basisschool judoles. Hij had tegen Elise gezegd dat zij na de zomervakantie maar eens moest beginnen met het trainen voor haar zwarte band. Daarvoor zou ze ook gaan meedoen aan toernooien, om zo wedstrijdpunten te behalen. Met voldoende wedstrijdpunten zou ze op kunnen gaan voor het zwartebandexamen.

Inmiddels was Elise bij de rotswand aangekomen en kon ze de vogels zien die af en aan vlogen naar de spleten en gaten die in de rotsen zaten. Ze pakte haar verrekijker erbij om zo de vogels beter te kunnen bekijken en om te zoeken waar ze hun nesten hadden verborgen. Het waren zwaluwen, maar niet de boerenzwaluwen van thuis, die elke zomer langskwamen om een nestje te bouwen in de schuur. Nee, deze exemplaren waren langer en hadden hun poten verder naar achteren zitten. Elise wist dat dit gierzwaluwen moesten zijn.